

РЕШЕНИЕ

№ 509

гр. София, 28.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 16.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10782** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 130, ал.11 от Закона за туризма. Образувано е по жалба на [фирма] със седалище в [населено място], чрез адв. З., срещу заповед № 712 от 12.08.2019г. на кмета на [община], в която е обективизиран изричен отказ за определяне на вида и категорията на туристически обект (място за настаняване клас „Б“) – бунгала „Casa Mia“, находящи се в [населено място], м. Пясъка.

В жалбата се сочи, че заповедта противоречи на съдебно решение по адм. дело № 3377/2017г. на АС Бургас, с което се отменя предходна такава заповед и преписката се изпраща на [община] за ново произнасяне. Поради това се явява нищожна на основание чл. 177, ал.2 от АПК. Не са спазени указанията на съда, че процесните 13 бр. бунгала са собственост на [фирма] [населено място] като правоприемник на Г. – под. 64580 С. З., въведени са в експлоатация по установения ред и не съставляват незаконен строеж. С това е изпълнено изискванията на чл. 129, ал.1 от ЗТ и обектите подлежат на категоризация. Поради това се иска прогласяване на нищожността, и алтернативно - отмяна на процесната заповед. Претендират се разноси.

Ответникът - кмета на [община], редовно уведомен, в становище от 18.09.2019г. оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че в изпълнение на указания на ВАС в решение № 10018 от 01.07.2019г. по адм. дело № 12470 от 2018г. е обсъдил посочените в решението документи. Въз основан на тях помощният орган – комисията по категоризиране при общината не е могла да направи извод за законност на заявените за категоризиране обекти, не е установила идентичност между тези обекти

и собствените на жалбоподателя по документа му за собственост, нито предназначението на тези обекти. На тази база кметът на общината е издал процесната заповед, която моли да бъде потвърдена като законосъобразна. Претендира разности по списък.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата и смята, че същата трябва да бъде уважена.

Административният съд С. – град, II Отделение, 41 – ви състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и прие за установено от фактическа страна следното:

На 03.07.2017 год. дружеството жалбоподател [фирма] е депозирало в [община] за категоризиране на място за настаняване – клас „А“ и клас „Б“ на основание чл. 129, ал. 3 от ЗТ с вх. № 68-А-97/03.07.2017 год. В заявлението е посочен адреса на туристическия обект – [населено място], местност „Пясъка“, вида на обекта – бунгала, категорията за която се кандидатства – една звезда, брой стаи – 39 и брой легла – 100. Към заявлението са приложени справка за професионалната и езикова квалификация на заетите лица в място за настаняване клас „А“ и клас „Б“, както и формуляр за определяне категорията на място за настаняване. Към заявлението са приложени и два броя постановления за възлагане на недвижим имот, по силата на които ЧСИ № 709 с район на действие – Окръжен съд Бургас е възложил на [фирма] общо 15 броя сгради и един поземлен имот, всички находящи се в [населено място], местност „Пясъка“.

Във връзка с така депозираното заявление, с писмо изх. № 68-А-97/27.07.2017 год. Кмета на [община] е уведомил дружеството относно непълни документи за определяне на вид и категория на туристически обект: място за настаняване клас „Б“ Бунгала, находящи се в [населено място]-ММЦ, местност „Пясъка“. В писмото, на основание чл. 130, ал. 2 от ЗТ и по повод подаденото заявление е указано да се представят в 14-дневен срок, считано от датата на получаване на писмото, следните документи: 1. Декларация по образец за регистрация в търговския регистър с посочване на ЕИК или копия от документи, удостоверяващи, че лицето има право по силата на друг закон да извършва стопанска дейност, включително по законодателството на друга държава-членка на Европейския съюз; 2. Копия от документите, удостоверяващи образуването или професионалната квалификация, стаж в туризма и езиковата квалификация на управителя на туристическия обект, съгласно изискванията на наредбата по чл. 121, ал. 5; 3. Документ, удостоверяващ въвеждането на обекта в експлоатация или друг документ, удостоверяващ законността на обекта, при спазване изискванията на Закона за устройство на територията; 4. Документ за платена такса за категоризиране, съгласно тарифата по чл. 69, ал. 3. В писмото изрично е указано, че при неизпълнение на изискванията на чл. 129, ал. 1 от ЗТ, на основание чл. 130, ал. 3 от същия закон, ще бъде отказана категория за обекта. Междувременно, с молба вх. № 68-А-109/26.07.2017 год., [фирма] е представило като доказателства по преписката за категоризация на бунгала „CASA MIA“ и заведение, приложени документи, предоставени от [фирма], предишен собственик на сградите, в които се осъществява дейност, а именно: 1. писмо изх. № 943/24.01.2002 год. на РДНСК Б. до [община], отдел ТСУ, с копие до ДПСВ и до наследници на П.Я.П.; 2. протокол от 1986 год. за въвеждане в действие на бунгала [населено място]; 3. Констативен акт от 17 ноември 1971 год. за завършени обекти в П., преустройство в щаб и жилища; 4. сметка за изплащане на завършен обект към констативен акт от 17 ноември 1971 год.; 5. Опис на дълготрайни материални активи, включени в капитала

на Г. (под. 64580-С. 3.) – изградени сгради и съоръжения в обект: Казармен район на Г. [населено място], въведени в действие с протокол обр. 16, ведно с Извлечение от сметка 203 по баланса на СВ поделение 64580 [населено място] към 01.01.1997 год.; б. Протокол от 22.05.1990 год. за приемане на сглобяема дървена къща в П. и за въвеждането ѝ в експлоатация. В цитираната молба е заявено, че видно от така представените документи, сградите са законно построени и са част от капиталното строителство на бившите Строителни войски, като изграждането им е било в съответствие с Правилника за капиталното строителство. С допълнителна молба, вх. № 68-А-120/14.08.2017 год., дружеството жалбоподател е представило и изисканите му други документи.

На 02.10.2017 год. е проведено заседание на Общинската експертна комисия по категоризиране на туристически обекти (ОЕККТО) към [община], назначена със Заповед № 324/05.10.2016 год. на Кмета на [община], на основание чл. 12, ал. 3 от Закона за туризма, резултатите от което заседание са обективирани в Протокол № 31/02.10.2017 год. По т. 2.1 от дневния ред, ОЕККТО към [община] е разгледала заявление с вх. № 68-А-97/03.07.2017 год. от К.А.М. – управител на [фирма], относно категоризиране на туристически обект: Бунгала „CASA MIA“, находящи се в [населено място], ММЦ, местност „Пясъка“. По тази точка, по повод заявлението на дружеството жалбоподател, в Протокол № 31/02.10.2017 год. е вписано, че съгласно чл. 130, ал. 2 от Закона за туризма е изпратено на заявителя Уведомително писмо с изх. № 68-А-97/27.07.2017 год. от [община] за отстраняване на констатираните непълноти и нередности в представените документи към заявлението, като същите не са отстранени в указания 14-дневен срок. Във връзка с това, ОЕККТО към [община] е предложила на Кмета на [община] да се издаде заповед за отказ за определяне вида и категорията на туристически обект (място за настаняване – клас „Б“): Бунгала „CASA MIA“, находящи се в [населено място], ММЦ, местност „Пясъка“, стопанисвани от [фирма].

Във връзка с така формулираното предложение Кмета на [община] е постановил Заповед № 1071/19.10.2017 год., с която е отказал определяне вида и категорията на туристически обект (място за настаняване – клас „Б“): Бунгала „CASA MIA“, находящи се в [населено място], ММЦ, местност „Пясъка“, стопанисвани от [фирма]. Тази заповед е оспорена от [фирма] пред съда и е отменена с решение № 1224 от 21.06.2018г. на АС Бургас по адм. дело № 3377/2017г. В него изрично е прието, че изводът на административния орган, че липсва документ, удостоверяващ въвеждането на обекта в експлоатация, или друг документ, удостоверяващ законността на обекта, при спазване изискванията на Закона за устройство на територията, не кореспондира с установената фактическа обстановка, предвид представените с нарочна молба от 26.07.2017 год. Протокол на приемателна комисия за въвеждане в действие на обект Бунгала – [населено място], собственост на Г. по чл. 67 от ПКС и писмо изх. № 943/ 24.01.2002 год. на РДНСК Б.. С тях се установява, че 13-те бунгала са въведени в експлоатация по установения ред и не съставляват незаконен строеж. Дадени са указания тези документи да бъдат обсъдени при новото разглеждане на делото, като представеното писмо от РДНСК би могло да се приеме като „друг документ, удостоверяващ законността на обекта“ по смисъла на чл. 129, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗТ. Преписката е върната на ответника за ново произнасяне в съответствие с дадените от съда указания в мотивите на решението. Решението е влязло в сила като съгласно чл. 177, ал.1 от АПК доколкото същото е отменително, то

има сила както за страните по делото, така и по отношение на всички.

При новото разглеждане на заявлението не са представени или изисквани нови доказателства. Приетите вече такива са обсъдени от ОЕККОП по т.2 от протокол № 20 от 06.08.2019г. Комисията е приела, че съществува несъответствие между описаните под № 4 и № 266 на приложение №1 към т.1 от решение № 787 от 29.11.2000г. на МС обекти и тези, посочени в актовете за собственост на жалбоподателя от една страна, с тези описани в протокол от 1986г. за въвеждане в действие на бунгала и констативен акт от 17.11.1971г. за завършени обекти и предаването им за експлоатация. Този извод се базира на липсата на индивидуализиращи белези на самите обекти в протокола и констативния акт относно застроената площ и броя на бунгалата. Освен това липсват данни за строителното разрешение, органа, който го е издал, констативен акт по чл. 63 от ПКС и др. документи, доказващи законността на строежа. Самият протокол за въвеждане в експлоатация е приет за негоден документ, който не съответства на предвидената форма, няма изискуемото съдържание. Същото се отнася и до констативния акт от 17.11.2971г. Освен това не се установява предназначението на обектите. Писмото на РДНСК Б. не представлява друг документ, удостоверяващ законността на обекта. Предвид тези изводи е предложено на кмета на [община] да откаже определяне на вида и категорията на туристически обект - Бунгала „CASA MIA“, находящи се в [населено място], ММЦ, местност „Пясъка“. На тази база е издадена процесната заповед, с която е отказана посочената категоризация по съображения, преповтарящи тези, изложени от комисията. Заповедта е съобщена на електронния адрес на жалбоподателя на 14.08.2019г. Жалбата срещу нея е подадена на 28.08.2019г.

По делото е изслушано заключение на вещо лице, което е установило, че съгласно документите за собственост жалбоподателят е собственик на имот с идентификатор 58356.502.35 и 13 бр. сгради с идентификатори 58356.502.37.1 – 13, които попадат в имот с пл. № 347, записан като двор на Г. – скица на л. 15. Имотът с площ от 27 000 кв.м. е очертан в зелено на комбинирана скица към заключението, като имот 347, в който се намират процесните бунгала, попада в обхвата на площта от 27 000 кв.м. При огледа на място вещото лице е установило, че 13бр. бунгала се намират в комплекс „CASA MIA“ и представляват едноетажни сгради с веранда с навес и размери 3,00/600м. Конструкцията е от носещи метални колони на бетонова основа, ограждащите стени са от плоскости от фазер, покривите са от ламаринена обшивка има ток и вода. Бунгалата са ремонтирани и обзаведени. Според вещото лице същите попадат в т. 266 на приложение №1, т.1 от решение № 787 от 29.11.2000г. на МС. Тъй като протоколът от 1986г. за въвеждане в експлоатация на бунгалата и констативния акт от 17.11.1971г. не съдържат описание и технически данни на бунгалата, вещото лице не може да твърди със сигурност, че същите се отнасят до бунгалата, описани като ДМА на Г. и ДП „Строителство и възстановяване“ С. 3.. Единствената доказуема идентичност е тяхното местоположение предвид факта, че в района няма установени други подобни по характеристика и брой сгради. Същите са въведени в действие с съгласно протокол от 1986г. на основание чл. 67 от ПКС.

По делото е представено решение № 1109 от 20.06.2017г. по адм. дело № 1433/2016г. на АС Бургас, с което е обявено за нищожно решение № 7 от 09.06.2016г., издадено от гл. архитект на [община] в частта, с която е отказано издаване на удостоверение за търпимост по реда на §16 от ЗУТ за сградите в имот 58356.502.37. Доводът на съда е, че по същото искане има издадено писмо изх. № 68-А-125 от 25.08.2014г. на главния

архитект на П., с което поради липса на документите, посочени в §16 от ПР на ЗУТ, е отказано издаване на удостоверение за търпимост на същите сгради. Това писмо е влязъл в сила административен акт, който пречатства пререшаването на спора по същия спор. Решението на съда в тази част не е било оспорено и е влязло в сила.

При тези фактически данни, които се подкрепят от представените към административната преписка писмени доказателства, настоящият съдебен състав достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, който неблагоприятно засяга правната сфера на оспорващия, с оглед което за него е налице правен интерес от обжалването. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 1, б. „к“ от ЗТ, кметът на общината или оправомощено от него длъжностно лице по предложение на ОЕККТО определя категорията на бунгала - всички категории, съгласно чл. 123, ал. 3, т. 8. С оглед така цитираната правна регламентация, кметът на общината се явява категоризиращ орган, поради което, оспорената заповед е постановена от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон правомощия. Спазена е и специалната процедура, регламентирана в чл. 130, ал. 1 от ЗТ, съгласно която подаденото от [фирма] заявление за категоризиране на туристически обект - бунгала „CASA MIA“, находящи се в [населено място], ММЦ, местност „Пясъка“ е било разгледано от ОЕККТО към [община] преди постановяване на акта, което съставлява процесуална предпоставка за допустимостта на оспорената заповед.

Независимо от горното съдът приема, че заповедта е постановена в противоречие с материалния закон. Същата е издадена на основание чл. 130, ал.3 от ЗТ, според който ако в указания срок по ал. 2 непълнотите и/или нередовностите не бъдат отстранени, съответният категоризиращ орган със заповед отказва определяне на вид и категория на обекта. В случая неправилно ответникът е приел, че не са представени документи, установяващи законността на строежа по чл. 129, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗТ. Първо, по делото безспорно се установява, че 13бр. бунгала, описани в т. 266 от решение № 787 от 29.11.2000г. на МС като частна държавна собственост и предоставени за ползване и управление на ДП „Строителство и възстановяване“ С., са идентични с тези, посочени в Постановление за възлагане на недвижими имот от 09.05.2014г. на ЧСИ на л.26-27. Същото се установява от приложения по делото опис на активите на ДП на л.21, от справка в търговския регистър, от която е видно, че правоприемник на ДП е [фирма] – праводател на жалбоподателя, както и от заключението на вещото лице, което установява местоположението на бунгалата в пределите на имота по т.266 от решението на МС съгласно приложената комбинирана скица за имот 37 и геодезическо заснемане на имот с пл. № 347, посочен в скица на л.15 от делото пред АС Бургас. Що се отнася до законността на тези бунгала, съдът не споделя доводите на ответника, че не може да се направи извод, че протоколът от 1986г. за въвеждане в действие на бунгалата и констативния акт от 1971г. за завършени обекти не се отнасят за бунгалата, чиято категоризация се иска. Протоколът касае 10бр. бунгала със същото местоположение. Действително, така представения протокол на приемателната комисия за въвеждането в действие на бунгалата в [населено

място], собственост на Г. (Главно управление „Строителни войски“) не притежава номер или дата на съставяне, но от текста му може да се установи, че приемателната комисия е извършила основен преглед на обекта в периода 04.08.1986 год. до 05.08.1986 год. От друга страна, липсата на тези реквизити не обосновават нищожност на този документ, доколкото в него са вписани имената и длъжностите на приемателната комисия, която го е изготвила и подписала, а е наличен и подписа на длъжностно лице – командир поделение 64580 – Генерал-майор Б., което е утвърдило така съставения и подписан протокол. Неоснователни са твърденията, че протоколът не е подписан от техническо лице, тъй като същият е подписан от всички членове на комисията, а в нея фигурират технически лица по смисъла на чл. 65, ал.6 от ПКС (отм.). Видно от текста на цитирания протокол на приемателната комисия, в същия става въпрос за 10 броя бунгала от поделение 64200 в района на войнишкия лагер [населено място], докато от страна на жалбоподателя е формулирано искане за категоризиране на 13 броя бунгала. В този смисъл следва да се има предвид и представения по делото опис на дълготрайните материални активи, включени в капитала на Г. (под. 64580 – С. 3.), изградени сгради и съоръжения в обект – Казармен район на Г. [населено място], в който по т. 13 са вписани 13 броя бунгала. Същите са вписани и в цитираното решение на МС, като в писмо изх. № 943/24.01.2002 год. на Началник на РДНСК Б. е формиран извод, че посочените в Констативен акт № 13/29.10.2001 год. на [община] строежи (кухня-столова, баня, бунгала – 13 броя, санитарен възел, контролно пропускателен пункт) са собственост на [фирма] (правоприемник на Г.) и са въведени в експлоатация по установения ред, поради което липсват предпоставки за продължаване на образуваната административна процедура по премахване на незаконен строеж. При наличие на посочените доказателства да се твърди, че всички 13 бр. бунгала са незаконно изградени, съдът намира за необосновано. Още повече, че за всички тях в решението на МС е разпоредено съставяне на акт за държавна собственост (предвид липсата на такъв, посочен в графа 3 от таблицата – Приложение 1 към решението). Следвайки логиката на ответника, излиза, че е разпоредено съставяне на АДС за незаконни строежи, респ. че с постановлението за възлагане на л. 26 са придобити незаконни строежи, т.е. съставен е акт за собственост, който удостоверява противоречащи на закона факти. Подобен извод противоречи и на §2, ал.8 от Наредба № 5 от 28.12.2006г. за техническите паспорти на строежите, според който моментът на въвеждане в експлоатация (времето на изграждане)на строежите се удостоверява с разрешение за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация, а когато няма такива - с акт за държавна или общинска собственост, с разрешение за строеж или акт за собственост, както и с всички доказателствени средства, допустими по ГПК, включително и с декларации. В случая е налице акт за собственост – постановление за възлагане, който установява, че бунгалата са въведени в експлоатация преди издаването му. Що се отнася до тяхното предназначение, видно от справка по КК, одобрена през 2003г., за имот 37, същият е с начин на трайно ползване: за друг курортно-рекреационен обект. В справката за обект 37.1 е посочено предназначение: курортна, туристическа сграда. Същото се отнася и до

другите бунгала, съгласно извадка от КР на л. 60-62. В този смисъл безспорно е установено и предназначението на бунгалата, чиято категоризация се иска. Неоснователни са твърденията на ответника, че следва да се съобрази с указанията на ВАС в решение № 10018 от 01.07.2019г. по адм. дело № 12470 от 2018г., тъй като това решение е постановено по заповед за отказ от категоризация на друг обект, заявен с друго заявление, поради което е неотнормимо към настоящия спор. Неоснователни са аргументите за неприложимост на ПКС към строителството от Г., тъй като този правилник е издаден на основание чл. 258 от ЗЗД, за да уреди отношенията между социалистическите организации при участието им в инвестиционния процес. Същият не противоречи на ЗТСУ и ППЗТСУ, тъй като урежда въпроси, неуредени в посочените два акта, и се прилага за всички социалистически организации, каквото без съмнение е било и Г.. Не се споделят и доводите на ответника, че обектите, чието категоризация се иска, са незаконно изградени, защото за тях има влязъл в сила отказ за издаване на удостоверение за търпимост. Първо, този отказ е издаден с оглед липса на документи, приложени към заявлението, като липсва произнасяне по същество относно търпимостта на постройките. Второ, наличен е отказ на РДНСК Б. да издаде заповед за премахване на незаконен строеж.

Предвид изложеното съдът намира издадената заповед за незаконосъобразна, поради което следва да бъде отменена, а преписката върната на административния орган за продължаване на процедурата по категоризация на обекта по чл. 130, ал.4 и сл. от ЗТ.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски за внесената държавна такса от 50лв., депозит от 350лв. за възнаграждение на вещо лице и адвокатско възнаграждение в размер на 900 лв., платено в брой съгласно договор за правна защита на л. 161.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, 41 с-в,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № № 712 от 12.08.2019г. на кмета на [община].

ИЗПРАЩА преписката на Кмета на [община] за продължаване на процедурата по чл. 130, ал.4 и сл. от ЗТ по категоризация на обект по заявление за категоризиране на място за настаняване – клас „А“ и клас „Б“ с вх. № 68-А-97/03.07.2017 год., депозирано от [фирма] с ЕИК[ЕИК].

ОСЪЖДА Кмета на [община] да заплати на [фирма] сумата от 1300 лв. разноски по водене на делото.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: